

## Arrest

nr. 225 752 van 4 september 2019  
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE  
Heistraat 189  
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2019 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 februari 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekers en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verweerder.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 oktober 2018 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 19 februari 2019 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Mijnheer de Burgemeester,*

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.10.2018 werd ingediend door :

V., A., geboren te Gjakove op (...) 1984, Kosovo en partner: D., F., geboren te Mitrovica op (...) 1980, Kosovo met kinderen: D., A., geboren te Sint-Niklaas, België op (...) 2015, onbepaald en D., F., geboren te Sint-Niklaas, België op (...) 2012, Kosovo

adres: (...) SINT-NIKLAAS

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in casu de Belgische ambassade in Bulgarije.

Als buitengewone omstandigheden worden de integratie aangehaald en het feit dat de kinderen in België geboren zijn, in België naar school gaan en een schooljaar zouden verliezen indien ze tijdelijk terug dienen te keren naar Kosovo.

Uit het dossier blijkt dat de ouders intensief taalcursussen Nederlands volgden. De ouders leggen werkaanbiedingen voor. De kinderen zijn geboren in Sint-Niklaas, België. Het gezin mengt zich onder de Belgische bevolking en staat goed aangeschreven als behulpzaam en sociaal geëngageerd (meerdere getuigenissen). De kinderen volgen Nederlandstalig onderwijs. A. zit in de kleuterklas. F. in het eerste leerjaar. Mijnheer werkte voor (...) en legt een aanbevelingsbrief voor ('positieve attitude'). Samenlevingsopbouw Vlaanderen getuigt dat het gezin goed geïntegreerd is, dat de ouders actief zijn in verschillende verenigingen, dat ze meewerkten aan een project rond armoede, dat ze vrijwilligerswerk verrichten, dat ze in Sint-Niklaas een duurzaam netwerk hebben opgebouwd, dat ze hun woonst in Sint-Niklaas zelf opknapten, dat ze goed Nederlands praten, dat de kinderen in de Nederlandse taal worden opgevoed, dat de kinderen geen binding hebben met het land van herkomst van hun ouders, dat de ouders ten zeerste werkbereid zijn. Dokter P. W. getuigt dat mevrouw psychische moeilijkheden ondervindt door gebeurtenissen in het land van herkomst en ook lijdt aan een angststoornis ten gevolge de langdurige onzekere situatie, dat het kind A. lijdt aan ademhalingsproblemen, dat mijnheer 5 talen spreekt waaronder Nederlands en een beroepsopleiding volgde als huisschilder, dat de ouders werkbereid zijn, dat ze zich maatschappelijk verantwoordelijk gedragen, dat er sprake is van duurzame bindingen met een vriendenkring.

Het gezin startte een asielprocedure op in mei 2011. In november 2011 werd de procedure afgesloten omdat werd geoordeeld dat de kwestie intrafamiliaal was wat niet valt onder de bescherming van de vluchtelingenconventie en omdat te weinig beroep werd gedaan op de eigen autoriteiten om bescherming af te dwingen. Er werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17.01.2012. Op 03.11.2011 diende mevrouw een aanvraag 9ter in. Op 02.01.2012 nam dienst 9ter een ongegronde beslissing. De arts-attaché concludeerde dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Kosovo. Op 28.03.2012 diende mevrouw een nieuwe aanvraag 9ter in. Op 15.06.2012 werd een onontvankelijke beslissing genomen gezien herhaling van dezelfde elementen. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 13.07.2012. Op 02.04.2014 betekenen mijnheer en mevrouw een 13sexies en septies. Het gezin werd vastgehouden met het oog op hun repatriëring. De ouders vluchtten uit de FITT-woning naar een onbekende bestemming. Op 24.10.2018, meer dan 4 jaar later, dient het gezin in Sint-Niklaas een aanvraag 9bis in.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielprocedure duurde ongeveer 6 maanden. Hun kinderen waren toen nog niet geboren. De ouders hebben nooit

gevolg willen gegeven aan enig bevel om het grondgebied te verlaten en bestendigden gedurende meerdere jaren hun illegale verblijfssituatie. In 2014 werd het gezin vastgehouden ten einde gerepatriëerd te kunnen worden, maar het gezin vluchtte en verdween gedurende meerdere jaren.

De integratie die voortvloeit uit het illegale verblijf, kan niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid. De kennis van de Nederlandse taal, hun werkbereidheid en het feit dat de kinderen naar school gaan, hindert betrokkenen niet om zich tot de Belgische ambassade in Bulgarije te wenden. Het gezin dient zich slechts tijdelijk te verwijderen van het Belgische grondgebied om zich in orde te stellen voor een legaal verblijf in België. De elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en worden bijgevolg verder in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het kind A. kent een medische problematiek waarvoor het kind medicatie neemt, maar dit element werd enkel vermeld en niet uitdrukkelijk als buitengewone omstandigheid ingeroepen bij de aanvraag 9bis. Er werd evenmin een aanvraag 9ter ingediend. Er werden geen elementen aangehaald dat het kind niet verzorgd kan worden in een ander land dan België en er werd evenmin aangegeven dat het kind niet in staat zou zijn om zich tijdelijk te verplaatsen naar een ander land. Mevrouw heeft haar medische problematiek twee keer voorgelegd aan de dienst Vreemdelingenzaken maar er werd haar geen verblijfsvergunning afgeleverd op basis van deze medische elementen. De zorg is eveneens in Kosovo voorhanden waar het gezin eventueel tijdelijk kan verblijven in afwachting van de procédure voor de Belgische ambassade in Bulgarije. Uit geen van de documenten blijkt dat mevrouw zich niet tijdelijk zou kunnen verplaatsen naar een ander land.

Uit de getuigenis van de dokter blijkt dat de dochter tweetalig Nederlands - Albanees is. Beide kinderen worden waarschijnlijk in beide talen opgevoed. Mocht het al nodig zijn, kunnen de kinderen tijdelijk gebruik maken van een Albaneestalig onderwijssysteem in het land van herkomst of elders. Het jongste kind gaat pas naar de kleuterschool en het oudste kind zit pas in het eerste leerjaar. Het gezin kan zich voor de procedure via de Belgische ambassade laten bijstaan door de huidige advocaat."

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers betogen als volgt:

### "II.2 Middelen

II.2.1 Verzoekers menen volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, belast met Asiel en Migratie waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden, onontvankelijk werd verklaard:

II.2.1. Het eerste middel bestaat uit een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel én een schending van de materiële motiveringsplicht, doordat verwerende partij ten onrechte de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard, nu er, EERSTE ONDERDEEL, geen (afdoende) verklaring wordt gegeven waarom de integratie verworven tijdens het langdurig (illegaal) verblijf van verzoekers niet kan worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid, te meer daar verzoekers geenszins ondergedoken hebben geleefd, en TWEEDE ONDERDEEL, verwerende partij er ten onrechte van uitgaat dat de kinderen van verzoekers zonder problemen in Kosovo school zouden kunnen lopen.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Verwerende partij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen. 1 Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing.

Geheel ten onrechte meent verwerende partij dat zij huidig verzoek tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk dient te verklaren wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Het begrip buitengewone omstandigheden werd evenwel nergens in de wet omschreven. Ook de voorbereidende werken maken niet duidelijk wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9.10.1998 bepaalt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt nr. 73.025, 9 april 1998, RvSt 1998, 69). Dit betekent dat het enkel bijzonder moeilijk moet zijn voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvSt nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003, nr. 4).

Het is dan ook geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor betrokkenen onvoorzienbaar zijn, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatrieerd (RvSt nr. 99.424, 3 oktober 2001, RDE, nr. 115).

#### EERSTE ONDERDEEL

In casu moet worden vastgesteld dat verzoekers reeds meer dan 8 jaar in België zijn verbleven, hetgeen door verwerende partij overigens niet in twijfel wordt getrokken.

1 S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161.

Geheel ten onrechte houdt verwerende partij evenwel voor dat de integratie verworven tijdens het langdurig verblijf onmogelijk aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid.

In geen geval waren verzoekers van de radar verdwenen nadat zij de Fitt-woning verlieten. Zij gingen louter terug naar SINT-NIKLAAS. Hun oudste kind ging niet veel later naar school en verzoekers ontvingen dringende medische hulp van het OCMW van SINT-NIKLAAS zoals ook blijkt uit stuk 5 van het initiële verzoekschrift 9bis Vw.

De verblijfplaats van verzoekers waren, of minstens dienden, gekend te zijn voor verwerende partij zodat niet kan worden beweerd dat de integratie (intussen van bijna 8 jaar) niet zou kunnen worden ingeroepen. Zij hebben zich geenszins verscholen, maar openlijk tussen de mensen begeven, school gelopen, vrijwilligerswerk verricht in verschillende welzijnsorganisaties in Sint-Niklaas (stuk 11), e.d.m.

Met de langdurige integratie van verzoekers had dan ook weldegelijk rekening moeten worden gehouden bij de beoordeling van de ontvankelijkheidsfase. Er is sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, minstens van het redelijkheidsbeginsel. Aangenomen moet immers dat het kennelijk onredelijk is en niet in verhouding met het doel van de wet om verzoekers na een dergelijk ononderbroken lang verblijf in België waarbij blijkt dat zij volledig geïntegreerd zijn en er sprake is van een duurzame lokale verandering met tal van sociale bindingen, terug te sturen naar hun land van herkomst om vandaar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Verwerende partij had dan ook een afweging moeten maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvragers en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd, zodat de in het middel opgeworpen beginselen zijn geschonden.

Het beginsel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het tweede lid voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan (zie Raad van State nr. 58.969 van 1 april 1996, T.Vreemd. 1997, 29).

Verwerende partij heeft een dergelijke belangenafweging niet naar behoren gedaan.

Dat de bestreden beslissing dan ook de in het middel opgeworpen beginselen heeft geschonden en het middel dan ook ernstig is.

#### TWEDE ONDERDEEL

Verwerende partij gaat er bovendien ten onrechte van uit dat de kinderen van verzoekers zonder wezenlijke problemen school kunnen lopen in het Albaneestalig onderwijssysteem in Kosovo.

Zij stelt dat de oudste dochter van verzoeker tweetalig is en beide kinderen waarschijnlijk in beide talen zullen zijn opgevoed.

Het is evenwel een verschil om een beetje Albanees te kunnen spreken binnen het gezin en Albanees te kunnen schrijven. De dochter van verzoekers spreekt Albanees, maar kan deze taal helemaal niet schrijven, laat staan er onderwijs in volgen.

Indien verzoekers met de kinderen hun aanvraag 9bis Vw in Kosovo moeten indienen, zullen de kinderen er niet onmiddellijk school kunnen lopen, doch eerst behoorlijk Albanees moeten leren (schrijven).

In die omstandigheden zullen de kinderen uiteraard minstens een schooljaar verliezen, hetgeen weldegelijk als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd. Bovendien worden zij in geval van terugkeer onttrokken uit hun vertrouwde omgeving en vriendschappen hetgeen onmiskenbaar een invloed zal hebben op de ontwikkeling van de kinderen.

*Geheel ten onrechte werd hiermee geen rekening gehouden door verwerende partij. (schending van de in het middel opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur)."*

2.2 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

*"II.2.3 Het tweede middel bestaat uit een schending van artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, doordat de bestreden beslissing een miskenning uitmaken van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.*

*Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.*

*In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoekers de facto verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privéleven te rechtvaardigen. Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.*

*Zie ook:*

*Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392:*

*'Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.*

*Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.*

*De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend.*

*Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.'*

*Dat verwerende partij ook bij het nemen van haar beslissing rekening moet houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van integratie, gedwongen terug te moeten keren, en waarbij er geen afdoende rekening werd gehouden met het privéleven van verzoekers en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoekers hebben ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij zich op voldoende wijze hebben geïntegreerd.*

*Verwerende partij dient in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd (cf. supra).*

*Het eisen van verzoekers om alles en ieder in België achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van zijn regularisatieaanvraag te verzekeren, is evenwel weinig redelijk en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt immers de vreemdeling in zijn land van herkomst te houden alvorens hij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. In casu zijn verzoekers evenwel reeds meer dan 8 jaar in België en staat het eisen van het indienen van het verzoek in het land van herkomst in het kader van de ontvankelijkheidsfase in disproportionaliteit met de ingrijpende gevolgen voor het gezins- en privéleven van verzoekers en hun minderjarige kinderen. Het duurt overigens ettelijke maanden alvorens verzoekers een beslissing omtrent hun aanvraag in het land van herkomst zal ontvangen, terwijl het centrum van hun belangen en relaties (ook sociale) in België is.*

*Het is duidelijk dat verweerster in de onontvankelijkheidsbeslissing geen afdoende rekening heeft gehouden met het privéleven van verzoekers en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoekers en hun minderjarige kinderen in België hebben ontwikkeld.*

*De vernietiging van de bestreden beslissing, is dan ook op zijn plaats."*

2.3 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

Waar verzoekers verwijzen naar de beginselen van behoorlijk bestuur, is het middelonderdeel slechts ontvankelijk in de mate dat verzoekers de schending aanvoeren van concrete beginselen. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Verzoekers voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan verzoekers ook de schending aanvoeren, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.*

*Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."*

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”*

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Verzoekers geven vooreerst een uitgebreide theoretische uiteenzetting onder meer omtrent hoe het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ moet worden begrepen, met verwijzingen naar rechtspraak. In dit kader merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat zou zijn vereist dat de buitengewone omstandigheden situaties van overmacht zouden betreffen of onvoorzienbaar zouden moeten zijn.

Verder verwijzen verzoekers wat de concrete elementen *in casu* betreft, naar hun verblijf van meer dan 8 jaar in België. Zij menen dat ten onrechte de integratie verworven tijdens het langdurig verblijf niet aanvaard werd als buitengewone omstandigheid. Verder zetten zij uiteen dat zij in geen geval van de radar verdwenen zijn nadat zij de ‘Fitt-woning’ verlieten en menen dat hun verblijfplaats gekend diende te zijn.

In de bestreden beslissing staat het volgende te lezen omtrent de integratie van verzoekers:

*“Uit het dossier blijkt dat de ouders intensief taalcursussen Nederlands volgden. De ouders leggen werkaanbiedingen voor. De kinderen zijn geboren in Sint-Niklaas, België. Het gezin mengt zich onder de Belgische bevolking en staat goed aangeschreven als behulpzaam en sociaal geëngageerd (meerdere getuigenissen). De kinderen volgen Nederlandstalig onderwijs. A. zit in de kleuterklas. F. in het eerste leerjaar. Mijnheer werkte voor (...) en legt een aanbevelingsbrief voor (‘positieve attitude’). Samenlevingsopbouw Vlaanderen getuigt dat het gezin goed geïntegreerd is, dat de ouders actief zijn in verschillende verenigingen, dat ze meewerkten aan een project rond armoede, dat ze vrijwilligerswerk verrichten, dat ze in Sint-Niklaas een duurzaam netwerk hebben opgebouwd, dat ze hun woonst in Sint-*

*Niklaas zelf opknapten, dat ze goed Nederlands praten, dat de kinderen in de Nederlandse taal worden opgevoed, dat de kinderen geen binding hebben met het land van herkomst van hun ouders, dat de ouders ten zeerste werkbereid zijn. Dokter P. W. getuigt dat mevrouw psychische moeilijkheden ondervindt door gebeurtenissen in het land van herkomst en ook lijdt aan een angststoornis ten gevolge de langdurige onzekere situatie, dat het kind A. lijdt aan ademhalingsproblemen, dat mijnheer 5 talen spreekt waaronder Nederlands en een beroepsopleiding volgde als huisschilder, dat de ouders werkbereid zijn, dat ze zich maatschappelijk verantwoordelijk gedragen, dat er sprake is van duurzame bindingen met een vriendenkring.*

*Het gezin startte een asielprocedure op in mei 2011. In november 2011 werd de procedure afgesloten omdat werd geoordeeld dat de kwestie intrafamiliaal was wat niet valt onder de bescherming van de vluchtelingenconventie en omdat te weinig beroep werd gedaan op de eigen autoriteiten om bescherming af te dwingen. Er werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 17.01.2012. Op 03.11.2011 diende mevrouw een aanvraag 9ter in. Op 02.01.2012 nam dienst 9ter een ongegronde beslissing. De arts-attaché concludeerde dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Kosovo. Op 28.03.2012 diende mevrouw een nieuwe aanvraag 9ter in. Op 15.06.2012 werd een onontvankelijke beslissing genomen gezien herhaling van dezelfde elementen. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 13.07.2012. Op 02.04.2014 betekenen mijnheer en mevrouw een 13sexies en septies. Het gezin werd vastgehouden met het oog op hun repatriëring. De ouders vluchtten uit de FITT-woning naar een onbekende bestemming. Op 24.10.2018, meer dan 4 jaar later, dient het gezin in Sint- Niklaas een aanvraag 9bis in.*

*Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielprocedure duurde ongeveer 6 maanden. Hun kinderen waren toen nog niet geboren. De ouders hebben nooit gevolg willen geven aan enig bevel om het grondgebied te verlaten en bestendigden gedurende meerdere jaren hun illegale verblijfssituatie. In 2014 werd het gezin vastgehouden ten einde gerepatriëerd te kunnen worden, maar het gezin vluchtte en verdween gedurende meerdere jaren.*

*De integratie die voortvloeit uit het illegale verblijf, kan niet ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid. De kennis van de Nederlandse taal, hun werkbereidheid en het feit dat de kinderen naar school gaan, hindert betrokkenen niet om zich tot de Belgische ambassade in Bulgarije te wenden. Het gezin dient zich slechts tijdelijk te verwijderen van het Belgische grondgebied om zich in orde te stellen voor een legaal verblijf in België. De elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en worden bijgevolg verder in deze fase niet behandeld (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."*

Nergens in de vreemdelingenwet wordt wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheids-fase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst er tevens op dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: *"omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State bevindt de Raad de beoordeling in de bestreden beslissing niet onredelijk.

In de mate dat verzoekers voorhouden dat met de langdurige integratie van verzoekers slechts geen rekening werd gehouden omdat verzoekers de 'Fitt-woning' verlieten, geven zij een beperkte lezing van de motieven. De gemachtigde vermeldt dan wel: *"In 2014 werd het gezin vastgehouden ten einde gerepatriëerd te kunnen worden, maar het gezin vluchtte en verdween gedurende meerdere jaren."*

doch uit de bestreden beslissing blijkt, zoals hoger aangegeven, dat wel degelijk rekening werd gehouden met de elementen van integratie en tevens werd aangegeven om welke reden deze niet werden aanvaard. Het weze herhaald dat verzoekers niet aantonen waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Tot slot gaan verzoekers ook niet in op de motivering van de gemachtigde waar hij omtrent het langdurig verblijf van verzoekers stelt: *“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De asielprocedure duurde ongeveer 6 maanden. Hun kinderen waren toen nog niet geboren. De ouders hebben nooit gevolg willen geven aan enig bevel om het grondgebied te verlaten en bestendigden gedurende meerdere jaren hun illegale verblijfssituatie.”*

Verder betogen verzoekers dat er ten onrechte vanuit wordt gegaan dat hun kinderen zonder wezenlijke problemen school kunnen lopen in een Albaneestalg onderwijsstelsel in Kosovo. Zij zetten uiteen dat er een verschil is tussen het kunnen spreken van een beetje Albanees binnen het gezin en Albanees kunnen schrijven. Dit laatste kan de dochter niet, laat staan er onderwijs volgen, aldus verzoekers. De kinderen zouden minstens een schooljaar verliezen en bovendien zouden zij in geval van terugkeer onttrokken worden uit hun vertrouwde omgeving en vriendschappen hetgeen onmiskenbaar een invloed zal hebben op de ontwikkeling van de kinderen, zo stellen verzoekers nog.

Omtrent de aanwezigheid en het schoollopen van de kinderen wordt het volgende gemotiveerd:

*“Uit de getuigenis van de dokter blijkt dat de dochter tweetalig Nederlands - Albanees is. Beide kinderen worden waarschijnlijk in beide talen opgevoed. Mocht het al nodig zijn, kunnen de kinderen tijdelijk gebruik maken van een Albaneestalg onderwijsstelsel in het land van herkomst of elders. Het jongste kind gaat pas naar de kleuterschool en het oudste kind zit pas in het eerste leerjaar.”*

Verzoekers gaan niet in op de vaststelling dat – ten tijde van de bestreden beslissing – het jongste kind pas naar de kleuterklas gaat en het oudste kind pas in het eerste leerjaar zit. De Raad merkt vooreerst op dat van kinderen op die leeftijd kan verwacht worden dat ze zich nog zonder al te grote moeilijkheden aan een nieuwe schoolomgeving kunnen aanpassen. Bovendien ontkennen verzoekers geenszins dat de kinderen in het land van herkomst naar school kunnen. Waar verzoekers betogen dat het schoollopen van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

De vaststelling dat kinderen zich op jonge leeftijd gemakkelijk aanpassen, dringt zich tevens op wat betreft de sociale omgeving van de kinderen. Nog daargelaten het gebrek aan bewijs van verzoekers hun betoog, merkt de Raad hierbij op dat de moderne communicatiemiddelen bovendien kunnen zorgen voor regelmatige contacten.

Artikel 8 van het EVRM, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren, bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens

het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen een moeder/vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met "*gezinsleven*". Om een voldoende graad van "*gezinsleven*" vast te stellen, is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als 'verbroken' beschouwd.

Het gezinsleven is thans geenszins betwist door de gemachtigde. De Raad wijst er echter op dat de bestreden beslissing wordt gericht ten aanzien van het hele gezin zodat het gezin er niet door kan worden ontwricht. Daarnaast blijkt, zoals hoger vastgesteld, uit de motieven van de bestreden beslissing dat verzoekers niet kunnen bijgetreden worden waar zij voorhouden dat geen afdoende rekening werd gehouden met de kinderen.

Nog daargelaten de vraag of de schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangevoerd ten aanzien van de bestreden beslissing, blijkt uit de bestreden beslissing aldus dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd waarvan verzoekers niet aantonen dat dit niet voldoende zou zijn in het kader van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM.

*In casu* is er overigens evenmin sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoekers geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Verzoekers toonden op het moment van de bestreden beslissing echter niet aan dat hun situatie dermate buitengewoon is dat de gemachtigde omwille van hun gezinsleven de positieve verplichting had om het respect voor de bepalingen van de vreemdelingenwet, hetgeen als een legitiem doel met name als onderdeel van de openbare veiligheid kan worden beschouwd, opzij te schuiven.

Waar verzoekers refereren naar hun privéleven, dient te worden vastgesteld dat zij zich slechts beperken tot algemene verwijzingen naar persoonlijke en economische banden die zij niet concretiseren. Tevens verwijst de Raad in dit kader opnieuw naar het motief van de gemachtigde waarin hij onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State stelt dat de elementen van integratie niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. Evenmin tonen zij aan dat het privéleven dergelijke intensiteit vertoont dat het onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen.

Waar verzoekers tot slot een betoog voeren omtrent de duur van het behandelen van de aanvraag, wijst de Raad erop dat zij niet aantonen op basis van welke rechtsgrond de gemachtigde hieromtrent garanties dient te bieden en het aan verzoekers toekomt de geijkte procedures te volgen.

Verzoekers voeren een uitvoerig betoog waarin zij in wezen slechts aangeven het niet eens te zijn met de bestreden beslissing. Dat de gemachtigde de aangevoerde elementen niet aanvaardt, impliceert niet dat deze elementen buiten beschouwing werden gelaten of er geen rekening mee werd gehouden, noch dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Verzoekers tonen met hun betoog, waarin zij voorhouden dat op basis van de door hen aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet voorhanden zijn en dat niet voldoende onderzoek is gevoerd, niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoekers

geven doorheen hun verzoekschrift blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoekers slagen er niet in op concrete wijze aan te tonen op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van hun aanvraag hebben aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Met hun betoog tonen verzoekers dan ook niet aan dat de beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is, noch dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of onvoldoende onderzoek zou zijn gebeurd. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de overige aangehaalde artikelen en beginselen wordt niet aangetoond.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

### 3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

#### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN